

Neviděli ji. Slyšeli ji křičet, ale v rozbouřené řece nemohli zahlédnout, odkud hlas vychází. Byla poslední, která nenašla cestu zpátky, jinak byla v bezpečí na břehu již celá vesnice.

Asi dvacetiletý mladík se postavil k okraji řeky, ačkoliv jej hrozivý vítr mohl smést zpět do proudu, mezi proplouvající kmeny stromů, které srazily blesky.

„Posviťte mi loučí! Dělejte!“ zavelel. Nabídnutá louče však při dalším poryvu větru zhasla.

Z dálky uslyšel zařehotání koně a pak už jen pád dalšího stromu.

„Musím pro ni!“ zvolal mladík a vrhl se do řeky. Snažil se bez nehody proplavat mezi kmeny stromů, které se zachytávaly o jeho tělo. Bylo to vyčerpávající, ale přesto se usilovně snažil dostat ke splavu, odkud se ozýval dívčin křik.

„Johne! Neblázni, Johne! Vrať se!“ bědovala mladíkova matka, když viděla, jak do sebe v jeho blízkosti prudce narážejí kmeny stromů i utržené loďky.

Konečně ji spatřil. Hlava jí klesala stále více pod hladinu, byla stahována proudy a unášena dál od břehu.

„Chyťte se loďky! Chyťte se loďky!“ opakoval, dokud ho dívka neposlechla. Z posledních sil se přidržela proplouvající loďky. Nechala se jí sice vláčet dál po proudu, ale tentokrát s hlavou nad hladinou.

John zaslechl další matčin výkřik. Podél břehu běhali muži s loučemi, zhášenými deštěm a poryvy větru. Znovu je však rozzínali, neboť se vzepřeli vůli osudu, postavili se přírodě a doufali ve své vítězství.

Když mladík konečně doplaval k loďce, již se dívka přidržovala, pevně se zachytil. Nepřestával na ni mluvit – byla zcela vysílená, opakovala, že se pustí, že už se neudrží.

Voda byla ledová. John se třásl chladem, ale nevnímal ho. Strach o dívčin život mu nedovolil myslet na sebe.

Přeručkoval po okraji loďky a vyzval dívku, aby se na něj pověsila. Následovala divoká cesta na břeh. S nabídkou pomoci se u nich nečekaně objevil další muž, který neváhal skočit do studené vody.

Byl to lord Thomas Fielding. Mladý, nezkušený, ale přesto dobrý pán. Nebyl tak vysílený jako John a dívka mu nebyla při proplouvání mezi překážkami přítěží.

Bojovat s proudem bylo vyčerpávající. Přesto se všem třem podařilo šťastně doplavit ke břehu, kde se k Johnovi okamžitě vrhla matka. Pevně ho objala; měla strach, že se jí již nikdy nevrátí.

Nakonec se všichni vydali na hrad lorda Fieldinga. Bouře se pomalu utišila. Šelest v korunách stromů ustával, nebe se začalo vyjasňovat. Temný úplněk znovu osvětlil zemi.

Dívka umdlévala vyčerpáním. Téměř celou cestu ji hrabě musel nést, neboť na jeho koně spadl strom a on zvíře jediným výstřelem ušetřil trápení.

Podívala se na hraběte. Panoval tu takový zmatek, až se přestala bát, že je zaslechnou.

„Měl jsi mě raději nechat,“ řekla a bezvládně položila hlavu na jeho rameno. Začala mít porodní bolesti. Jakmile došli na hrad, okamžitě ulehla.

Mezi výkřiky bolesti se rozléhaly výčitky lady Fieldingové. Její manžel stál nehybně před ní, nic neříkal.

„Nikdy ti to neodpustím! Nikdy!“ Práskla dveřmi a s pláčem se rozeběhla do své ložnice.

Lord Fielding stál po celou dobu za dveřmi porodní místnosti. Když uslyšel pláč narozeného dítěte, okamžitě vtrhl dovnitř.

Tu noc všichni pochopili, co se mezi ním a dívkou odehrálo. Následující měsíc lord Fielding s manželkou přesídlili na svůj zámek poblíž Londýna a již nikdy se v tomto kraji neobjevili.

„To je ten dům?“ zeptala se Jane a najednou na ni padla obrovská beznaděj, že z tohoto zchátralého stavení útulek nikdy nevybudují.

Jules se na ni pokusil povzbudivě usmát. „Nemějte strach, uvnitř to nevypadá jako navenek. Naopak, vnitřní části jsou velice zachovalé. A s vnější stránkou domu si nemusíme dělat starosti.“

Jane přikývla a ohlédla se za sebe. Cesta sem nebyla právě nejsnadnější. Kočár se zavazadly museli nechat dole, neboť k domu vedla jen úzká pěšina, kudy mohl stěží projet jezdec na koni.

Jane se musela zhluboka nadechnout. Z událostí na Menfieldu se ještě úplně nevzpamatovala, byla slabá a každá tělesná námaha ji zmáhala. Doufala, že se brzy zotaví, aby byla Julesovi alespoň trochu užitečná. Najednou ji napadlo, co asi právě teď dělá Christian. Opustila ho teprve před dvěma dny... Ne, zakázala si přece na něho myslet!

Polekalo ji zavrzání dřevěných vrat. Objevila se v nich mohutná postava vojáka. Jane sebou trhla a nechápavě se na Julese podívala.

„Král vás již netrpělivě očekává,“ prohlásil muž a naznačil Julesovi, aby vešli dovnitř. Jules natáhl ruku k Jane, následovala ho jako poblouzněná. Král? Co tady vůbec pohledává? Jistě, pomyslela si hořce. Zapomněla přece, že její muž je jeho oblíbenec. Christian Stroddart a Jakub I. Tohle je skutečně nemilé překvapení. Copak si král neuvědomuje, jak se cítí? Jakým utrpením si prošla právě kvůli němu? Zajisté se chce přimlouvav za Christiana, ale na to už je pozdě.

Odhodlaně vešla na dvůr, kde krále spatřila. Postával u porušené části opevnění a pozoroval lesy. Nejspíš se mu přitom vybavovaly vzpomínky na lov, protože velitel stráže ho musel několikrát oslovit, než jej vytrhl ze zamyšlení.

„Lady Jane,“ pronesl král polohlasně a obrátil se k mladé ženě, která se mu po chvilce zaváhání poslušně uklonila. Odvykla etiketě, nebo spíš si na ni nikdy nezvykla, protože i v době Christianovy kariéry u dvora raději zůstávala na venkově.

„Vaše Veličenstvo!“

„Vypadáte lépe, než mi bylo řečeno. Rád bych vám vyjádřil soustrast, lady Jane.“

Jane mu odvážně pohlédla do očí. Svá slova pronesl rychle a pouze proto, že se to od něj očekávalo.

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ zašeptala Jane. Nyní mohla jen čekat, až král opět promluví a sdělí jí, proč přijel až sem. Osobně.

„Zajisté vás moje návštěva překvapila. Řeknu vám pravdu, lady Jane. Uvažoval jsem dlouho o tom, jestli mám podobné kroky podniknout, ale ve svém zájmu jsem usoudil, že to tak bude nejlepší. Snad chápete.“

„Obávám se, že nikoliv, Vaše Veličenstvo,“ hlesla žena a s napětím v obličeji krále pozorovala. Co má tohle všechno znamenat? Letmo pohlédla na Julese, hledala u něj oporu, ale nevšímal si jí. Usilovně hleděl do země a předstíral, že není účastníkem tohoto setkání.

„Budu k vám zcela upřímný, Jane, když vám sdělím, že nechci, abyste se ke Christianovi ještě někdy vrátila! Tímto vám zakazuji se s ním setkat!“

Jane vytřeštila oči. Co to má znamenat?! Ano, opustila Christiana, ale z vlastní vůle! Nikdo jí nebude rozkazovat, jestli smí svého manžela vidět, či nikoliv! Nikdo! Dokonce ani samotný král Anglie! Přišla o to nejcennější, co v životě měla. Nemá co ztratit! Nikdo ji nebude ovládat!

„Smím znát důvod?!“ Pozvedla hrdě hlavu, nebude před ním klopat oči k zemi.

„Jak se opovažujete?!“

„Je to můj manžel, Veličenstvo!“

„Tak co tady děláte? Proč nejste s ním na Menfieldu a nesnažíte se zachránit vaši lásku?!“ zaútočil na ni vztekle.

Jane mlčela. Zнала odpověď, ale do těchto věcí králi nic nebylo! To, že je královnou poddanou, ještě neznamená, že nemá právo na soukromí.

„Zůstanete zde! Rozhodla jste se následovat Julese, pomáhejte tedy jemu. Nedopustím, abyste Christianovi ještě někdy ublížila!“ S těmito slovy se k lady otočil zády a společně s několika vojáky vyrazil ze dvora. Dole na cestě na ně jistě čekali koně, ukryté tak, aby je Jane při příjezdu nespatriila.

Jane se na Julese zlostně podívala, ale lékař jen zavrtěl hlavou.

„Vy jste věděl, že tady bude!“ obvinila ho.

„Přísahám, Jane...“

„Lháři!“

Vrata se s bouchnutím dovřely. Uvnitř zůstali dva ozbrojení vojáci, kteří měli za úkol lady střežit.

Takže tady jsem jako ve vězení, pomyslela si Jane. Ale proč? Proč? Čím jsem se krále dotkla?

„Půjdeme, Jane,“ navrhl Jules a ukázal ke vchodu do domu. Jane by dala ruku do ohně za to, že uvnitř je všechno připravené. A měla pravdu. Sotva prošla studenou chodbou, uvedl ji Jules do vytopené místnosti, kde bylo nachystané občerstvení. Jane si svlékla plášť a položila ho přes opěradlo pohovky.

„Vězení,“ vybuchla náhle. „Žádný útulek! Vězení! A vy jste to věděl, je to tak?!“

Jules se přikrčil, jako by čekal, že se Janin hněv promění v násilí.

„Je to tak?!“ zakřičela a prudce k Julesovi přistoupila. „Christian měl pravdu, když mě před vámi varoval!“

„Dělám jen to, co mi přikáže král.“

„Důvod?! Chci vědět, proč jsem tu jako králův vězeň!“

„Jane... Nikdo přece nic takového neřekl... Jsme tu kvůli tomu, abychom vybudovali útulek pro nemocné, abychom jim pomohli a urovnali si svůj život alespoň v myšlenkách. Tak to přece bylo...“

„Vy si opravdu myslíte, že jsem tak naivní a slepá? Od kdy je budoucí útulek chráněn královskými vojáky?!“ zvolala Jane.

Jules se nezmohl na odpověď. Jak řekl, dělal to, co mu král přikázal. Nechtěl se mu zprotivit, na to mu příliš mnoho dlužil. A být zavázán samotnému králi... Ne, přece mu nemohl odporovat, ačkoliv... Ne, ne! Nemá důvod k výčtkám, plní pouze příkazy, nejde o jeho vlastní rozhodnutí!

Jane vyhlédla z okna, jímž dovnitř místnosti proudilo slabé světlo, podkasala si sukně a vyběhla z místnosti.

„Co to děláte, Jane?!“ vykřikl Jules a vyrazil za ní.

Jane byla rozhodnutá, že ji tady nic nezadrží. Nemá co ztratit! Jakmile ji ale spatřili vojáci, okamžitě jí zatarasili cestu. Ovládl ji vztek. Z očí jí prýštila zloba.

„Ustupte!“

„Máme rozkaz nepouštět vás mimo tento dům, lady,“ promluvil voják klidně.

„Vy zřejmě nevíte, kdo jsem! Jsem ženou markýze Christiana Strodharta! Okamžitě otevřete!“

„Je nám líto, lady Strodhartová.“

Jane se rozhněvaně podívala i na druhého muže, jehož mohutná postava jí bránila v odchodu a varovala ji před dalším naléháním.

Jednoho dne musel Samuel přijít s tou hroznou zprávou. Všichni to tušili a nedalo se tomu nijak předejít. V noci klesaly teploty hluboko pod bod mrazu. A zásoby jídla se tenčily, navíc docházela zásoba dřeva.

„Jak dlouho nám ještě zásoby vydrží?“ zeptal se Samuela lord Fielding, ačkoliv sám velmi dobře odhadoval počet dní.

„Maximálně dva týdny, mylorde, pokud se uskromníme.“

Za dva týdny se toho může stát hodně. Může přijít oteplení a oni budou moci vyrazit pro zásoby. V tom optimističtějším případě. Ale horší to snad už být nemůže. Thomas si nedokázal představit, že by se mohlo ještě více ochladit. Co by s nimi bylo? Ani nechtěl přemýšlet nad tím, kolik lidských životů muselo zhasnout ve vsi. A co teprve Christianovi lidé na usedlosti? Co je s Natashou, Johnem a ostatními? Ne, ne, raději na to snad ani nemyslet, když jim člověk nemůže okamžitě pomoci.

„Nebo pokud tu nezemřeme,“ dodala jízlivě Jane. Celá situace se jí zdála bezvýchodná. Měla umřít se svými dětmi, a ne na Dumfortu. Měla dost svého osudu, toho, že celá její vzpoura byla zbytečná!

„Jane, takhle nesmíš mluvit,“ chlácholil ji otec. „Vždy existuje naděje.“

„Chtěla bych tomu věřit, otče, ale po tom všem, co jsem si prožila, už nedokážu... Nemůžu. Nemám odkud čerpat sílu k dalšímu boji.“

„Vím, jak se cítíš holčičko,“ uklidňoval ji lord Fielding a objal ji. Měl na sobě teplý plášť. S dřevem se muselo šetřit.

„Uvidíš, že se ti Christian vrátí. Jakmile se počasí umoudří, slibuji, že podniknu další kroky. Ve Whitehallu jsem nemohl nic dělat. Kdybych se pokusil dostat se ke Christianovi násilím, domohl bych se leda vlastní smrti a tak bych vám nemohl být užitečný.“

„Ty věříš, že se mu podaří utéct?“

„Věřím! Je to silný mladý muž! Jestli mě Rex nezklame a předá mu dopis, kde mu popisují králův zločin, zmobilizuje veškerou svou sílu, aby se k tobě vrátil a ochránil tě.“

Jane se smutně usmála. Tohle znělo až příliš hezky na to, aby to mohla být pravda. Panebože, proč je tak pesimistická? Ale copak se dá myslet pozitivně, když se jim najednou zkrátila naděje na přežití i tady na zámku? Pokud ji nezabije král, dostane ji osud jinak. Posel smrti vyrazil do této krajiny pro Jane Strodhartovou, ale smete s sebou všechno, co se mu postaví do cesty.

„Necítím se tu dobře,“ promluvila po chvílce Jane. „Raději bych na Christiana čekala na usedlosti. Tam je můj domov, tady si připadám jako vetřelec.“

„Tohle je přece také tvůj domov!“ odporoval lord Fielding.

„Ne,“ zavrtěla Jane hlavou. „Díky tomu, že jsem tady, jsem si uvědomila, že s Christianem patříme k sobě. Máme společný domov, minulost... Na tento zámek nemám hezké vzpomínky.“

„Ještě jsi Lauren neodpustila?“ podíval se na ni otec překvapeně.

„Odpustila, věř mi. Přesto však nedokážu zapomenout na události, které mě odsud donutily odejít. Na to se prostě zapomenout nedá.“

„Věř mi, že kdybych býval věděl... Hledal jsem tě, Jane! Tolik jsem si přál tě najít a jediné sídlo, které jsem minul, byl Menfield. Chtěl jsem nakonec zajet i tam, ale když jsem se doslechl, že z Temže vylovili tělo dívky, která odpovídala tvému popisu...“

„Proč pořád myslím na minulost? Jako kdybych už nevěřila v budoucnost. Ne, můj život nemá budoucnost. Konečně se musím smířit s tím, že si pro mě jde smrt. Možná bych jí měla vyjít v ústrety.“

„Zakazuji ti takhle mluvit, Jane!“

„Nemám už důvod žít, otče! Chci zemřít!“

„Jane!“ Thomas se přiblížil k dceři a znovu ji objal.

„Okamžitě tak přestaň mluvit, rozumíš?! Nevychoval jsem tě pro zbabělost! Byla jsi tak odvážná, když jsi odsud odešla hledat svou pravou matku! Co se s tebou stalo?“

„Co se se mnou stalo?! Jak se mě vůbec odvažuješ ptát?!“ vykřikla Jane.

„Ovládejte se, lady Strodhartová, přece jen jste ještě má dcera!“ zahřměl Thomas a v obličejí náhle zbrunátněl.

Jane zmlkla a zahleděla se z okna. Nic než snih. Nic než snih... Jestli se okamžitě něco nestane, zešílí! Věděla, že tohle napětí nedokáže dlouho vydržet!

„Nejsi jediná, která přišla o děti! Pokud teď ustoupíš a přestaneš bojovat proti stínům, už nikdy se jim neodvážíš postavit! Myslím to vážně, Jane. Tolik jsem tě obdivoval za odvážnost, tolik... Nechceš přece zklamat Christiana ani mě!“

„A co mám dělat?“

„Čekat a nevzdávat se!“

„Čekat! Nejráději bych králi sama dokázala, že jsem naživu a že vím o jeho odporném činu!“

„Tak se mi líbíš mnohem víc,“ potěšeně se usmál Thomas. „Ale teď nezbývá nic jiného než čekat a věřit, že se Christian každým dnem objeví. Je to chytrý muž, dokáže se z Whitehallu dostat.“

„Jenomže i když se mu to povede, královi vojáci budou všude. A pak – vždycky se najde nějaký udavač, který zmaří lidské životy pro mrzkou odměnu.“

„Slibuji ti, Jane, že jakmile se Christian objeví tady nebo u Menfieldu, budu riskovat svůj život, abych vás vyvezl z této země.“

„Christian mě zachránil před zmrznutím, teď je řada na mně.“

„Dostanu vás z Anglie, věř mi! Budete zase spolu! Nezachránili jsme tě s Rexem jenom tak zbůhdarma!“